

המפגש נועד את ברכת הנותן ליעף כח, וניסד השאלה האדולה: למה אנחנו כל הכותן עייפים ומה אפשר לעשות עם זה. ונס: איך פתאום הליטה הברכה הכאת האמצע ימי הביניים (הסרק) לסיפור, והתקלה הרה כלל קהילת ישראל.

הצעה לפתיחה: מה גורם לכם עייפות? ומה אתם יכולים לעשות ברצף בלי להתעייף?

מה שנראה: ברכת הנותן ליעף כח נתקנה במהלך הגלות כדי לחדש כוחות לעם ישראל מאור הנשמה, גם אם כעת הגוף עוד לא במלוא כוחותיו. המצב השלם הוא שאין עייפות, הנשמה מחוברת לגוף ומתגלה בו במילואה. בדרגה הגבוהה גם אין מיתה בכלל.

1. אין מקור ברור לברכת הנותן ליעף כח. היא לא מצוינת בגמרא ובשאר הראשונים. הטור אומר שהיא נתקנה על פי המדרש, שה' מחזיר את הנשמה חדשה ורגועה. ונשאלת השאלה: ועד אז לא הכירו את המדרש? כך באמת השו"ע ועוד, אמרו שלא לברכה בשם ומלכות. אולם הברכה התקבלה בכל תפוצות ישראל. ברכה חדשה היא לא דבר של מה בכך.

2. עייפות נוצרת מהחיכוך בין הגוף לנשמה. ככל שהגוף יהיה יותר בנתק מהנשמה, כך החיכוך יהיה יותר מעייף. ולהפך: ככל שהאדם יהיה יותר מחובר לנשמה, יותר מבטא אותה במלואה, כך הוא יהיה פחות עייף. ראו ערך דוד המלך ועם ישראל בחג הסוכות. ולהפך, חיילים למיניהם.

3. בעולת ראייה: יש שלב שגם אחרי שהגוף נגמר, מגיע כח מהנשמה. הלוואה מהעתיד.

4. כדי לנסות לענות על חידוש הברכה נתבונן בפסוקים עצמם בישעיה. (כיוונים נוספים שמונים שם, וניתן להרחיב בהם). אנו עייפי הזמן אומר ערוך השולחן. המציאות בגלות עשתה אותנו עייפים, ישנה תשות כח. אם עד עכשיו איכשהו נסענו על אדי דלק, כעת חייבים כח מחדש. וכך הפסקי תשובות חושף השוואה בין תפילת שמונה עשרה שנוספה לה ברכה, לברכות השחר.

5. כל כח אנו מודים ומבקשים להשתמש בו לטוב. כל שכן, על הכח בעצמו.